

Arrest

nr. 192 587 van 27 september 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 14 april 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 april 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHÜTT, die *loco* advocaat C. KABONGO MWAMBA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker kwam op 6 december 2014 toe in België in het bezit van een Congolees paspoort met een visum, afgeleverd door de Belgische vertegenwoordiging in Mumbai (India) en hij werd in het bezit gesteld van een verblijfstitel die geldig was tot 30 september 2015.

1.2. Op 28 januari 2016 werd deze verblijfstitel verlengd tot 30 september 2016.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) trof op 28 oktober 2016 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel werd op 21 november 2016 aan de verzoeker ter kennis gebracht.

1.4. De verzoeker diende op 13 maart 2017 te Elsene een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 3 april 2017 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). De verzoeker werd hiervan diezelfde dag nog in kennis gesteld.

Dit vormt de thans bestreden akte, waarvan de motieven luiden als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten

naam: I. M.

voornaam: F.

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: K.

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

0 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum of verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voorvrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven Betrokkene kwam op 06/12/2014 in België aan voor studies. Het verblijf van betrokkene werd meermaals verlengd. De laatste verlenging was geldig tot en met 30/09/2016. Hierna werd een volgende hernieuwing van het verblijf geweigerd. Op 28/10/2016 werd aldus een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld. Dit bevel om het grondgebied te verlaten van 28/10/2016 werd hem betekend op 21/11/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum of verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem

afgeleverd zal worden. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene kwam op 06/12/2014 in België aan voor studies. Het verblijf van betrokkene werd meermaals verlengd. De laatste verlenging was geldig tot en met 30/09/2016. Hierna werd een volgende hernieuwing van het verblijf geweigerd. Op 28/10/2016 werd aldus een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld. Dit bevel om het grondgebied te verlaten van 28/10/2016 werd hem betekend op 21/11/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Het loutere feit dat betrokkene een sociaal leven heeft opgebouwd, opent niet het recht tot verblijf. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van artikel 8 EN/RM bij een verwijdering.

Betrokkene verklaart bij zijn arrestatie op 03/04/2017 dat zijn broer in België woont. (Zie rapport.) Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties. Betrokkene maakt geenszins aannemelijk dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat familieleden in België, gemachtigd tot verblijf, betrokkene kunnen vervoegen. Immers, deze familieleden kunnen zich begeven naar Congo, Democratische Republiek. Betrokkene kan tevens een band onderhouden met familieleden in België via de moderne communicatiemiddelen, of hen ontmoeten op het grondgebied van een land waar betrokkene toegang tot heeft. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Congo, Democratische Republiek geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene werd door LME onderhouden, erkend vluchteling. Indien betrokkene hier nog een band mee onderhoudt, kan betrokkene deze voortzetten via de moderne communicatiemiddelen of via een ontmoeting op het grondgebied van een land waar betrokkene toegang tot heeft. Betrokkene kan een visum aanvraag voor Schengen indienen vanaf de datum waarop betrokkene voldoet aan de wettelijke voorwaarden. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Congo, Democratische Republiek geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene haalt zijn studie-intenties in België aan. Het recht op onderwijs bevat echter geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast. (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.) Betrokkene heeft de mogelijkheid zijn studies af te maken in het land van herkomst (RW, nr. 125.845 van 20 juni 2014). Betrokkene kan vanop de bevoegde consulaire of diplomatieke post in het buitenland een aanvraag tot studies in België indienen vanaf de datum waarop betrokkene voldoet aan de juridische voorwaarden om dergelijke aanvraag in te dienen.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten: Betrokkene kwam op 06/12/2014 in België aan voor studies. Het verblijf van betrokkene werd meermaals verlengd. De laatste verlenging was geldig tot en met 30/09/2016. Hierna werd een volgende hernieuwing van het verblijf geweigerd. Op 28/10/2016 werd aldus een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld. Dit bevel om het grondgebied te verlaten van 28/10/2016 werd hem betekend op 21/11/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens

zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Congo, Democratische Republiek.

CONCLUSIE:

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

CR:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Congo.”

Uit de bewoordingen van de bijlage 13septies blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen omvat, met name een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten, een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

1.6. De verzoeker diende tegen de bestreden akte een vordering in tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij 's Raads arrest nr. 185 246 van 10 april 2017 werd deze vordering verworpen.

1.7. Op 5 juli 2017 werd de verzoeker in vrijheid gesteld.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De beslissing tot vasthouding

Ambtshalve dient te worden opgemerkt dat de vordering niet ontvankelijk is in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving die in de bestreden akte vervat zit.

De bestreden akte (bijlage 13septies) houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Het beroep is op dit punt onontvankelijk.

3.2. De beslissing tot terugleiding naar de grens

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan de verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

De Raad wijst er op dat de ontvankelijkheid van het beroep een zaak is die de openbare orde raakt en die hij desnoods ambtshalve dient te onderzoeken.

Het actueel karakter van het belang bij de vraag naar de ontvankelijkheid van het beroep houdt verband met de door het algemeen belang geïnspireerde opzet om de administratieve actie minimaal door rechtsgedingen te laten verstoren (RvS 19 februari 2009, nr. 190.641). Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

De Raad merkt op dat de beslissing tot terugleiding naar de grens, die vervat is in de bestreden akte, werd genomen in toepassing van artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.”

Artikel 27, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de bestreden terugleiding naar de grens, bepaalt als volgt:

“§ 1 De vreemdeling die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven hebben, kunnen met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Zo de vreemdeling de nationaliteit bezit van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, of beschikt over een geldige verblijfstitel of een tijdelijke verblijfsvergunning van een Verdragsluitende Staat, kan hij naar de grens van deze Staat teruggeleid worden of met deze Staat als bestemming ingescheept worden.”

Uit de gegevens van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de gemachtigde op 5 juli 2017, ongeveer drie maanden na de kennisgeving van de bijlage 13septies, heeft beslist om de verzoeker vrij te stellen. Deze beslissing tot vrijstelling vermeldt de volgende gegevens: *“Gelieve de genaamde I.M., F, geboren te (...) van Congo (Dem. Rep.) nationaliteit, opgesloten sedert 03.04.2017 vrij te stellen: Vrijstellingscontext: opsluitingstitel art. 74/6 (Bijlage 39bis) - Termijn: Tot 30/09/2017 – Reden: Administratieve redenen: mag studies afwerken tot einde schooljaar”*.

De verzoeker werd zodoende bij beslissing van 5 juli 2017 vrijgelaten, dit teneinde hem toe te laten zijn studies af te werken tot het einde van het schooljaar en minstens tot 30 september 2017. Omtrent de beslissing tot terugleiding naar de grens wordt niets vermeld.

Gelet op het bepaalde in artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet en gelet op de duidelijke bewoordingen van de bijlage 13septies waaruit blijkt dat de gemachtigde het toen noodzakelijk achtte

om de verzoeker “zonder verwijl” en met dwang naar de grens te doen terugleiden, houdt de hierboven besproken beslissing tot in vrijheid stelling waarbij niet langer wordt aangehouden dat de verzoeker zonder verwijl dient te worden teruggeleid naar de grens maar waarbij hem integendeel tot 30 september 2017 de kans wordt gegeven om zijn studies af te werken, impliciet, doch zeker de opheffing in van de beslissing van 3 april 2017 om de verzoeker (met dwang) terug te leiden naar de Congolese grens.

Ter terechtzitting wordt deze kwestie aan een tegensprekelijk debat onderworpen. Noch de verzoekende, noch de verwerende partij betwisten dat de beslissing tot terugleiding van 3 april 2017 impliciet doch zeker is opgeheven door de beslissing tot vrijstelling van 5 juli 2017. Het beroep is wat deze beslissing betreft, dan ook doelloos geworden.

Minstens dient te worden vastgesteld dat de beslissing tot terugleiding naar de grens actueel geen rechtsgevolgen meer sorteert voor de verzoeker, zodat een eventuele vernietiging ervan de verzoeker geen voordeel meer verschaft.

Het beroep is bijgevolg, ook wat de beslissing van 3 april 2017 tot terugleiding naar de grens betreft, onontvankelijk.

3.3. Wat betreft het bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder een exceptie van niet-ontvankelijkheid op. Hij stelt dat de verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing nu de gemachtigde in geval van een vernietiging gebonden zou zijn opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven gelet op hetgeen in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bepaald wordt. De verweerder geeft eveneens aan dat het om een herhaald bevel zou gaan en dat de verzoeker geen schending van een hogere rechtsnorm aanvoert.

De Raad is evenwel van oordeel dat de verzoeker het belang niet kan worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten naar het oordeel van de verweerder werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Immers wordt in de aanhef van artikel 7 van de vreemdelingenwet gesteld, “*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”. Dit houdt in dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet ten uitvoer mag worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met “*meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”. Een strikt gebonden bevoegdheid van het bestuur is ter zake dan ook niet aan de orde. Bovendien betwist de verzoeker in zijn enig middel dat het om een herhaald bevel zou gaan, hij betoogt met name dat het vorige bevel om het grondgebied te verlaten van 28 oktober 2016 hem nooit ter kennis werd gebracht. De verweerder kan met zijn exceptie dan ook niet vooruitlopen op het onderzoek van deze grief.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota, wordt bijgevolg verworpen.

4. Onderzoek van het beroep voor wat betreft de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 7 van de vreemdelingenwet, van het hoorrecht en van de (materiële) motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoeker maakt tevens gewag van een kennelijke beoordelingsfout.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Quant au moyen fondé sur la violation du droit d’être entendu, de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, notamment de ses articles 2 et 3 ; de la violation des principes généraux de droit et plus particulièrement de celui d’une saine gestion administrative qui veut que toute décision repose sur des motifs légitimes et légalement admissibles, d’une part et de l’autre du principe selon lequel l’autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause ; de l’erreur manifeste d’appréciation et de l’insuffisance dans les causes : de la

violation de l'article 7 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire , le séjour et l'établissement et l'éloignement des étrangers ;

En ce que ;

Attendu que l'autorité administrative est tenue de motiver adéquatement ses décisions ;

Qu'en vertu de l'article 62 de la loi du 15/12/1980 et des articles 2 et 3 de la loi sur la motivation formelle des actes administratifs, les décisions prises en vertu de la loi du 15/12/1980 doivent être motivées ;

Que la motivation à laquelle doit se livrer le ministre doit se livrer, conformément à la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, pour justifier la décision d'éloignement qu'elle émet consiste en l'indication dans l'acte des considérations de droit et de fait servant de fondement de la décision ;

Que dans le cas d'espèce, l'autorité administrative ne rencontre pas ces enseignements ;

Qu'en effet, dans l'acte attaqué, l'autorité motive sa décision de ne pas accorder de délai au requérant pour quitter le territoire par le fait qu'il n'aurait pas obtempéré à un précédent ordre de quitter le territoire datant du 28/10/2016 ;

Qu'il faut souligner que le requérant n'a pris connaissance de l'existence de cet acte que le jour de son interpellation le 03.04.2017 ;

Qu'il ressort du dossier administratif que l'ordre de quitter le territoire du 28/10/2016 ne lui a jamais été signifié contrairement à ce qui est affirmé par la partie adverse dans sa décision ;

Qu'il n'existe aucune notification de ladite décision ;

Que dès lors, on peut clairement affirmer que le requérant n'a pas pris connaissance de l'annexe 13 datant du 28/10/2016 ;

Attendu qu'il faut rappeler qu'une décision administrative n'est opposable à l'administré qu'à partir du moment où ce dernier en prend connaissance ;

Qu'il s'agit d'un principe fondamental en matière administrative ;

Qu'il ne peut être contesté qu'une décision n'ayant pas été communiquée à son destinataire ne produit pas d'effet à son égard ;

Que dans le cas d'espèce, il appert que la partie adverse a pris un ordre de quitter le territoire à l'encontre du requérant en date du 28/10/2016 sans pour autant prendre le soin de lui en informer ;

Que dès lors, il y a lieu de constater qu'au jour de son interpellation, le requérant n' avait pas refusé d'obtempérer à un ordre de quitter le territoire dont il ignorait l'existence ;

Qu'en motivant sa décision de ne plus accorder de délai au requérant pour qu'il puisse quitter le territoire sous prétexte qu'il n'aurait pas donné suite à un précédent ordre de quitter le territoire datant du 28/10/2016, la partie adverse commet non seulement une erreur manifeste d'appréciation mais également ne tient pas compte de l'ensemble des éléments objectifs figurant dans le dossier administratif ;

Que par conséquent, force est de constater que l'acte attaqué n'est pas correctement motivé dans la mesure où les motifs avancés pour le justifier ne sont pas admissibles tant en droit qu'en fait ;

- Qu'en droit, pour que la décision administrative prise par l'autorité administrative, en l'occurrence l'ordre de quitter le territoire du 28.10.2016 puisse sortir ses effets, elle doit être notifiée à son destinataire ;*

Que le dossier administratif ne démontre pas à suffisance que le requérant a pris connaissance de la décision susvisée :

Qu'il y a lieu de considérer que le jour de son interpellation, il n'existait pas dans son chef, d'ordre de quitter le territoire prise à son encontre ;

Que c'est dès lors, erronément que le ministre ou son délégué a fait référence à une décision méconnue du requérant pour justifier l'acte attaqué ;

- Qu'en fait, il ne peut être retenu un risque de fuite en sachant que le requérant dispose d'une résidence fixe, qu'il a toujours répondu aux convocations des autorités, qu'une récente enquête de résidence relative à sa demande de régularisation a été positive ;*

Qu'en égard ce qui précède, le constat selon lequel la décision querrellée n'a pas été correctement motivée, en ce que les considérations de droits et de faits indiquées ne sont pas admissibles, ne peut être éternisée.

Attendu qu'il ressort de l'arrêt de la Cour de justice de l'Union européenne C-16/13 du 5 novembre 2014, que le droit d'être entendu fait partie intégrante du respect des droits de la défense, lequel constitue un principe général du droit de l'Union ;

Que le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts » (§§ 45 et 46), elle précise toutefois que « L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union » (§ 50);

Que ledit droit implique également que l'administration prête toute l'attention requise aux observations ainsi soumises par l'intéressé en examinant, avec soin et impartialité, tous les éléments pertinents du cas d'espèce et en motivant sa décision de façon circonstanciée (voir arrêts du 21 novembre 1991, Technische Universität München, C-269/90, Rec. p. 1-5469, point 14, et Sopropé, précité, point 50) ;

Que la partie adverse savait que le requérant avait introduit une demande de séjour prise sur pied de l'article 9 bis de la loi du 15/12/1980 ;

Que cette demande, qui a fait l'objet d'un accusé de réception par le bourgmestre de l'administration communale d'Ixelles, a été transmise à l'administration de l'office des étrangers ;

Qu'à ce jour, la partie adverse n'a pas encore répondu à cette demande ;

Qu'en égard à ce qui précède, elle est tenue de prêter toute l'attention requise aux observations auxquelles lui auraient fait part le requérant afin d'examiner avec soin et impartialité ces informations ; Qu'en d'autres termes, elle devait s'abstenir de prendre une décision de quitter le territoire avec décision de maintien aussi longtemps qu'elle n'avait pas encore statué sur son autorisation de séjour (CCE n° 128 207 du 21 août 2014) ;

Qu'en ayant tenu compte de ces éléments, la procédure aurait pu aboutir à une issue différente ;

Qu'il faut rappeler que d'après la jurisprudence du Conseil du Contentieux des Étrangers, lorsque la partie adverse est valablement saisie d'une demande d'autorisation de séjour à laquelle elle n'a pas encore répondu, elle ne peut forcer l'éloignement du demandeur (CCE arrêt n° 168.712 du 09/03/2007) ;

Qu'en égard à la finalité de ce principe général de droit, l'autorité compétente doit, pour statuer en pleine connaissance de cause, procéder à une recherche minutieuse des faits, recueillir des renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier, (dans le même sens : C.E., 19 février 2015, n° 230.257) ;

Qu'en définitive, le droit et les principes précédemment invoqués ont été méconnus par la partie adverse."

4.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in

rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de (materiële) motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

4.2. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk het door de verzoeker geschonden geachte artikel 7 van de vreemdelingenwet, meer bepaald artikel 7, eerste lid, 1°, als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekers verblijfstitel in zijn hoedanigheid als student slechts geldig was tot 30 september 2016. De verlenging van zijn verblijfstitel als student werd geweigerd. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 28 oktober 2016 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

In zijn middel weerlegt de verzoeker de vaststelling van de gemachtigde dat hij “op het Schengengrondgebied (verblijft) zonder een geldig visum of verblijfsvergunning” niet, waardoor deze laatste hem in beginsel op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten diende af te leveren.

De verzoeker beweert in zijn enig middel wél dat het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 28 oktober 2016 nooit aan hem ter kennis zou zijn gebracht. Uit de gegevens die de verzoeker zelf als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlagen 2 en 3), blijkt echter duidelijk dat dit bevel op 21 november 2016 in de gemeente Elsene aan de verzoeker ter kennis werd gebracht. De verzoeker stelde tegen dit bevel zelfs op 22 december 2016 een beroep in bij de Raad. Dit beroep werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 187 675 van 30 mei 2017. De verzoeker kan dus onmogelijk worden bijgetreden waar hij stelt dat hij niet op de hoogte zou zijn van dit eerdere bevel waardoor hij hieraan geen gevolg kon geven en waardoor de beslissing om aan het huidige bevel geen termijn voor vrijwillig vertrek te koppelen zou berusten op een kennelijke beoordelingsfout. De verzoeker kan dus evenmin worden bijgetreden waar hij meent dat de bestreden akte om die reden gebrekkig zou zijn of niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

4.3. Waar verzoeker betoogt dat het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht zou zijn geschonden, kan hij evenmin worden gevolgd. In het administratief dossier bevindt zich immers een zogeheten 'TARAP'-borderel van het proces-verbaal dat werd opgesteld ter gelegenheid van zijn administratieve aanhouding op 3 april 2017 waarbij hij verklaart "*être en belgique pour ses études. Il est en 3ième année en communication. Tout ses frais sont pris en charge par son frère, déjà résidant en Belgique*" [vrije vertaling : in België te zijn voor zijn studies. Hij zit in het 3e jaar communicatie. Al zijn kosten worden ten laste genomen door zijn broer, die reeds in België verblijft.]. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gesteld: "*Betrokkene verklaart bij zijn arrestatie op 03/04/2017 dat zijn broer in België woont. (Zie rapport.) Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties. Betrokkene maakt geenszins aannemelijk dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat familieleden in België, gemachtigd tot verblijf, betrokkene kunnen vervoegen. Immers, deze familieleden kunnen zich begeven naar Congo, Democratische Republiek. Betrokkene kan tevens een band onderhouden: met familieleden in België via de moderne communicatiemiddelen, of hen ontmoeten op het grondgebied van een land waar betrokkene toegang tot heeft. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Congo, Democratische Republiek geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.*" De verzoeker toont met zijn vage betoog niet aan dat deze overwegingen niet op adequate wijze zouden antwoorden op de elementen die hij naar aanleiding van zijn interpellatie door de lokale politie van Elsene had aangebracht. De verzoeker maakt ook geenszins aannemelijk dat hij op dat moment niet of niet voldoende in de mogelijkheid zou zijn gesteld om zijn persoonlijke situatie toe te lichten en nog minder brengt hij concrete elementen naar voor die de strekking van het bestreden bevel zouden kunnen beïnvloeden.

De verzoeker verwijt de gemachtigde van de staatssecretaris verder geen rekening te hebben gehouden met de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die hij op 13 maart 2017 te Elsene zou hebben ingediend en waarvan hij het ontvangstbewijs als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 4). De Raad stelt dienaangaande evenwel vast dat de verzoeker in zijn middel niet concreet aangeeft welke elementen uit zijn aanvraag om machtiging tot verblijf een ander licht zouden werpen op de thans bestreden beslissing. Bovendien had de verzoeker ter gelegenheid van zijn aanhouding niet gewezen op zijn hangende aanvraag, zodat hij het bestuur niet kan verwijten dat het hiermee geen rekening heeft gehouden. Geen enkele van de door de verzoeker geschonden geachte bepalingen of beginselen schrijft trouwens voor dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een schorsend effect zou hebben op de tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703). Dit geldt *a fortiori* indien, zoals in onderhavig geval, in de aanvraag om machtiging tot verblijf geen enkel element werd ingeroepen dat verband houdt met de schending van een hogere rechtsnorm.

Waar de verzoeker stelt dat er geen vluchtrisico is omdat hij een vast adres heeft in België, merkt de Raad op dat het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek gegrond is op het feit dat de verzoeker geen gevolg gaf aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten en dat uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat hierbij zou zijn vastgesteld dat er een vluchtrisico is in hoofde van de verzoeker. Bovendien heeft de verzoeker geen actueel belang bij zijn kritiek ter zake, nu de beslissing tot terugleiding naar de grens met dwanguitvoering, inmiddels is opgeheven en hij in vrijheid werd gesteld om hem de kans te geven zijn studies af te maken.

4.4. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoeker geen schending aantoonde van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 7 van de vreemdelingenwet of van het hoorrecht. De bestreden beslissing steunt voorts op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is bijgevolg evenmin sprake van een schending van de (materiële) motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ook een kennelijke beoordelingsfout werd niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is derhalve ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Het beroep is voor het overige onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als

accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE